

Adoracja na pierwszy czwartek miesiąca

Pieśń: *O Jezu w Hostii utajony*

Modlitwa

Dziękujemy Ci, Panie Jezu ukryty w Najświętszym Sakramencie, za to, że możemy dziś stawać przed Twoim obliczem i dziękować Ci za powołanie, którym nas obdarzyłeś. Dziękujemy Ci, że umacniasz nasze kroki na tej drodze, za to że nas wybrałeś i codziennie pokazujesz, jak być lepszym człowiekiem, abyśmy wiernie i z oddaniem mogli Ci służyć w służebnym kapłaństwie.

W chwili ciszy zastanówmy się teraz nad naszym powołaniem i podziękujmy za ten dar, który jest wielką tajemnicą i wielkim zaszczytem.

Pieśń: *Nie pragnę*

Dziękujmy Bogu za dar powołania, powtarzając słowa: *Dziękujemy Ci, Najwyższy Kapłanie.*

- ❖ Za Kościół Święty, który nam zostawiłeś.
 - *Dziękujemy Ci, Najwyższy Kapłanie.*
- ❖ Za sakramenty, które nas umacniają.
 - *Dziękujemy Ci, Najwyższy Kapłanie.*
- ❖ Za to, że zostałeś z nami Najświętszym Sakramencie.
 - *Dziękujemy Ci, Najwyższy Kapłanie.*
- ❖ Za kapłanów, którym powierzyłeś sprawowanie Eucharystii.
 - *Dziękujemy Ci, Najwyższy Kapłanie.*
- ❖ Za Twoje wielkie miłosierdzie.
 - *Dziękujemy Ci, Najwyższy Kapłanie.*

Pieśń: *Przyjdź, mój Panie*

„Wśród nich jesteście także i wy, powołani przez Chrystusa” (Rz 1, 6).

Panie Jezu Chryste, powołujesz mnie do Twojej służby z ludu. Z ludu jestem wzięty i do ludu posłany. Wiesz dobrze, ile we mnie wad i wszelkich niedoskonałości, a mimo to obdarowałeś mnie powołaniem kapłańskim. Znasz także moją przeszłość, całą historię mojego życia i mimo to wybrałeś właśnie mnie spośród tysiąca innych świętszych, mądrzejszych, bardziej ułożonych, doskonalszych. Ale Ty, o Panie, masz upodobanie w tym, co słabe, powołujesz

niezdolnych, aby ich uzdolnić. Przedziwna to tajemnica, którą trudno zrozumieć, ale ufam Ci, Panie, bo Ty jeden wiesz, co dla mnie najlepsze.

Pieśń: Przyjaciela mam

Boże Ojcze, powołanie to wielki dar. Dar i tajemnica. Dar, bo niewątpliwie pochodzi od Ciebie. I jest całkowicie niezastłużony. To także zadanie, które dałeś mi na życie i które pragnę wypełnić.

Tyle radości miałem wtedy w sercu, ale też niepewności, czy na pewno, czy się nie pomyliłem.... Czy to na pewno ja... Jezu, podajesz mi białą kartkę, na której mam złożyć swój podpis, a dalej zapiszesz ją Ty. Chcesz, żebym zaryzykował, żebym całkiem Ci zaufał. O mój Jezu, uzdolnij mnie do tego, pozwól, abym pojął to nie tylko rozumem, lecz także sercem, abym zaczął tym żyć. Panie, Ty mówiłeś, że nie odmówisz niczego temu, kto Tobie ufa.

(Chwila ciszy.)

Mimo wielu pokus i łatwości życia w świecie odpowiedziałem, poszedłem za Twoim głosem, jestem dla Ciebie, każdy dzień mnie w tym umacnia, to odpowiednia droga. Mam nią kroczyć przez całe życie, a ona jest niełatwa i często męcząca, ale jakże piękna, bo z Tobą i przy Twym miłosiernym Sercu. I chodź po ludzku często wydaje mi się, że nie podołam, że jestem za słaby, Ty, Panie, powołujesz mnie takiego, jakim jestem, z moimi słabościami i grzechami, wiesz, że dam radę, jeśli zaufam i się Tobie powierzę. Boże, pragnę być zawsze przy Tobie.

Pieśń: Boże, powołałeś mnie

Panie, dobiega końca czas adoracji Twego Boskiego oblicza. Wiemy, że w swojej wielkiej miłości zostawiłeś nam pomoc na drodze do Ciebie w postaci kapłana, który ma nas prowadzić do Ciebie i nam Ciebie dawać. Odwdzięczymy się tylko tym, że będziemy Ci za to dziękować i modlić się, prosząc o świętość dla kapłanów i o liczne powołania.

Modlitwa

Jezu Chryste, władco historii i Panie ludzkich losów, przemów do młodych słowami Błogosławieństw, spójrz na nich z miłością, pociągnij ich swoim pięknem, uwolnij od lęku i napełnij ufnością, a wezwanych umocnij, aby nie zabrakło nam ludzi, którzy jako Twoi przyjaciele pokażą nam Ciebie i będą solą ziemi i światłością świata. Amen. Matko kapłanów, módl się za nami.

Konferencja

Wielu z nas zastanawia się, jak wygląda życie w seminarium i na czym ono polega. Jest to proces bardzo złożony, w skład którego wchodzi: formacja ludzka, intelektualna, duchowa oraz duszpasterska.

„Formacja ludzka jest fundamentem całej formacji kapłańskiej (Jan Paweł II, *Pastores dabo vobis*, 43). Przyszły kapłan powinien być osobą dojrzałą, wewnętrznie zintegrowaną, która odzwierciedla i odbija w sobie ludzką dojrzałość Jezusa Chrystusa. Formacja ludzka jest szczególnie ważna ze względu na ludzi powierzonych kiedyś duszpasterskiej trosce kapłana. Alumn powinien osiągnąć odpowiednią dojrzałość osobową i charakteryzować się takimi cechami, które ułatwiają otwarcie się na ludzi, dialog z nimi, a także budowanie zaufania i przyjaźni. Formacja ludzka obejmuje „wychowanie do umiłowania prawdy, do prawości i rzetelności, do szacunku wobec każdej osoby, do poczucia sprawiedliwości, do wierności danemu słowu, do prawdziwego współczucia, do konsekwentnego postępowania, a zwłaszcza do zrównoważonego sądu i zachowania” (*Pastores dabo vobis*, 43). Rozwija umiejętność oceniania rzeczywistości przez pryzmat dobra wspólnego, ponieważ alumn powinien „umieć eliminować ze swego życia elementy egoizmu i samotnictwa oraz rezygnować z własnej woli i szukać dobra bliźnich” (*Ratio fundamentalis institutionis sacerdotalis*, 46).

Dopełnieniem formacji ludzkiej jest formacja duchowa. Jest ona, jak pisał Jan Paweł II, „sercem, które jednoczy i ożywia życie i działalność osoby powołanej do kapłaństwa” (*Pastores dabo vobis*, 45). Dekret o formacji kapłańskiej Soboru Watykańskiego II *Optatam Totius* ujmuje ją następująco: „Formacja duchowa [...] powinna być tak prowadzona, aby alumni nauczyli się żyć w zażyłej i nieustannej łączności z Ojcem przez Syna Jego, Jezusa Chrystusa, w Duchu Świętym. Mając przez święcenia upodobnić się do Chrystusa Kapłana, niech także trybem całego życia nauczą się przylgnać do Niego jako przyjaciele. Paschalną Jego tajemnicę niech tak przeżywają, aby umieli wtajemniczać w nią lud, który ma im być powierzony” (nr 8).

Program formacji duchowej obejmuje „wierne rozważanie Słowa Bożego, aktywne uczestnictwo w świętych tajemnicach Kościoła, postugę miłości wobec

»najmniejszych«”. Są to, jak pisał Jan Paweł II w adhortacji apostolskiej *Pastores dabo vobis*, „trzy wielkie wartości i nakazy, które ostatecznie określają program formacji duchowej kandydata do kapłaństwa” (nr 47). Realizują się one poprzez czytanie i rozważanie Słowa Bożego (*Lectio Divina*), codzienny udział w Mszy Świętej, wspólną modlitwę, medytację, rachunek sumienia ogólny i szczegółowy, udział w rekolekcjach, konferencjach i dniach skupienia, korzystanie z sakramentów świętych oraz poprzez szukanie Chrystusa w ludziach.

Alumni są zobowiązani do zachowania milczenia (*silentium religiosum*) od modlitw wieczornych do porannej Mszy Świętej oraz przez cały czas trwania rekolekcji i dni skupienia. „Pośród niepokoju i zgiełku panującego w naszym społeczeństwie – pisał Jan Paweł II – koniecznym elementem pedagogii modlitwy jest ukazywanie głębokiego ludzkiego sensu i religijnej wartości milczenia jako atmosfery duchowej nieodzownej do tego, by odczuć obecność Boga i w niej się zanurzyć” (*Pastores dabo vobis*, 47).

Kierownictwo duchowe w seminarium należy do ojców duchownych powołanych przez biskupa diecezjalnego. Alumni są zobowiązani do wybrania sobie stałych spowiedników spośród ojców duchownych lub innych kapłanów wyznaczonych przez biskupa. Wszystko to ma na celu stały postęp duchowy kandydatów do kapłaństwa.

Równie ważnym elementem formacji seminaryjnej jest trzeci rodzaj formacji. „Formacja intelektualna kandydatów do kapłaństwa znajduje konkretne uzasadnienie w samej naturze posługi kapłańskiej i jest dziś szczególnie nagląca ze względu na wyzwania »nowej ewangelizacji«, do której Pan powołuje Kościół”. Tak pisał w 1992 r. papież Jan Paweł II w adhortacji apostolskiej *Pastores dabo vobis*, mówiąc dalej, że przez studium, zwłaszcza teologii, „przyszły kapłan wnika głęboko w Słowo Boże, wzrasta w życiu duchowym i przygotowuje się do wypełnienia posługi pasterskiej” (*Pastores dabo vobis*, 51). Pierwsze lata studiów seminaryjnych są jednak skoncentrowane na przedmiotach filozoficznych. „Istotnym składnikiem formacji intelektualnej – pisał papież – jest studium filozofii, która prowadzi do głębszego rozumienia i interpretacji osoby, jej wolności, jej relacji ze światem i z Bogiem” (*Pastores dabo vobis*, 52). Studium teologii pozwala na głębsze zrozumienie samej wiary. Obejmuje wykłady z Pisma Świętego, nauczania Ojców Kościoła, liturgii, historii Kościoła, teologii fundamentalnej, teologii dogmatycznej, teologii moralnej,

teologii duchowości, prawa kanonicznego, teologii pastoralnej oraz nauki społecznej Kościoła.

Przygotowanie do duszpasterstwa to kolejny etap formacji. „Celem całej formacji kandydatów do kapłaństwa – pisał Jan Paweł II – jest przygotowanie ich w szczególny sposób do udziału w miłości Chrystusa Dobrego Pasterza. Formacja ta, w swych różnorodnych aspektach, powinna więc mieć charakter głęboko duszpasterski” (*Pastores dabo vobis*, 57). Wiedza zdobywana w seminarium będzie wykorzystywana w praktyce w określonych formach posługi duszpasterskiej, którą kandydaci do kapłaństwa zobowiązani są podejmować stopniowo i zawsze w harmonii z innymi obowiązkami związanymi z formacją seminaryjną.

Formacja duszpasterska nie sprowadza się do zwykłego przeszkolenia, którego celem jest poznanie pewnych technik duszpasterskich. Program wychowawczy w seminarium inicjuje autentyczny proces kształtowania wrażliwości pasterskiej, przygotowuje do świadomego i dojrzałego przyjęcia odpowiedzialności, wpaja wewnętrzny nawyk oceniania problemów, ustalania priorytetów i wyboru rozwiązań w świetle jednoznacznych nakazów wiary i zgodnie z teologicznymi wymogami samego duszpasterstwa (*Pastores dabo vobis*, 58). Lata seminaryjne mają dać podwaliny postawy apostolskiej. Dalsza jej krystalizacja będzie następowała w pracy kapłańskiej. Aktywne zaangażowanie duszpasterskie świadczy o dojrzałej osobowości chrześcijańskiej i stanowi widoczny znak rozwoju tożsamości kapłańskiej.

W czasie formacji seminaryjnej przewidziane są zarówno praktyki duszpasterskie w ciągu roku akademickiego, jak i podczas wakacji. Ich rodzaj, czas i formę określa zarząd seminarium. Do praktyk duszpasterskich w ciągu roku akademickiego należą: spotkania formacyjne Ruchu „Światło-Życie” oraz Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży, praktyka duszpasterska w ośrodku terapeutycznym KARAN, posługa w szpitalu, praktyka katechetyczna i homiletyczna, praktyka duszpasterska diakonów w wybranych parafiach diecezji. W czasie wakacji alumni są zobowiązani do odbycia co najmniej czterech różnych praktyk duszpasterskich, w tym dwóch obowiązkowych: rekolekcji Ruchu „Światło-Życie” i pieszej pielgrzymki na Jasną Górę lub do Niepokalanowa. Pozostałe praktyki mogą odbyć, biorąc udział w obozach rekolekcyjnych Fundacji Dzieło Nowego Tysiąclecia, w obozach harcerskich,

rekolekcjach Domowego Kościoła i Ruchu Rodzin Nazaretańskich, w Przystanku Jezus oraz w turnusach rekolekcyjno-rehabilitacyjnych z chorymi.

Oprócz wymienionych praktyk jest wiele dzieł, przez które alumni przygotowują się do duszpasterstwa. Są to między innymi: służba liturgiczna, przygotowywanie modlitw, wolontariat w domach dziecka i w świetlicach środowiskowych, okolicznościowe wyjazdy do parafii (np. w niedziele seminaryjne). Cenne jest, gdy alumni, zapoznając się na drodze praktyk z ruchami i stowarzyszeniami, odnajdują w nich „światło i żar” do lepszego przyłgnięcia do Boga i służby Kościołowi, a przynależąc do jednego ruchu uczą się dialogu, współpracy i szacunku do innych form duchowości (*Pastores dabō vobis*, 68).

Pamiętajmy o modlitwie za tych, którzy przygotowują się do kapłaństwa. W dzisiejszym świecie czeka na nich wiele wyzwań.

ks. Patryk Golczyński, WSD Radom